

Джузепе Феста

Мистѐрии от Замѐка на страха

С ШИРОКО
ОТВОРЕНИ ОЧИ

Илюстрации Едуин Ремрев

Издаелство „Фют“

IL GASTELLO DELLA PAURA

Incubo a occhi aperti

All names, characters and related indicia contained in this book, are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

© 2015 Atlantyca S.p.A., Italy

© 2018 for this book in Bulgarian language FIUT Publishing House

Text by Giuseppe Festa

Illustrations by Edwin Rhemrev/ComicHouse.nl.

Introduction and epilogue by Pierdomenico Baccalario

Original edition published by Edizioni Piemme S.p.A.

Original title: Incubo a occhi aperti

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123

Milano – Italia – foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

МИСТЕРИИ ОТ ЗАМЪКА НА СТРАХА

С широко отворени очи

Текст Джузепе Феста

Илюстрации Едуин Ремрев

© Издателство „Фюм“, 2018

Превод Евдокия Златарова

Редактор Екатерина Латева

Коректор Розалина Палазова

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя. Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

ISBN: 978-619-199-389-5

Скъпи мои злочестни юсти,

*Ако някой ви е препоръчал да дойдете
на екскурзия в Тъмната долина,
трябва да знаете, че си е направил
доста зловеща шега!*

*Доколкото помня, по тези
места никой не е виждал
слънчев ден – само мрачно
небе, гръмотевици,
виещ вятър и безконечни
поройни дъждове.
Но щом вече сте
тръгнали, не ви остава
нищо друго, освен да се
опитате да завършите
пътешествието си.*

*Това, което виждате
пред вас, е зловещото
Езеро на призрачния звън.
Наричат го така,
защото някога тук имало село*

с много стара църква. Една бурна нощ водата погълнала селото, но до ден днешен звънят на църковната камбана често ехти в тишината наоколо и никой не смее да мине наблизо. Като отминете езерото, трябва да тръгнете през Прохода на зъберите. В края му ще се озовете на пътеката, която води до Замъка на страха.

Естествено, това не е истинското му име, но жителите на Тъмната долина го наричат така, откакто всички негови собственици измрели до един при ужасни обстоятелства. Останахме само аз – икономът Алфред, и този негодник – гарванът Пърси, с когото споделям дългите си дни в замъка.

Каквото и да си мислите, ние двамата нямаме време да скучаем! Ето, сега съм капнал от умора и съм легнал да си почина на това легло. Трябва да знаете, че то не е обикновено! Да, да, Пърси! Точно то е! Леглото, под което се криели моюшите.

Прозявам се и се опитвам да дремна, но не става. Всеки, който е чувал историята

за моюшите, не би могъл да заспи тук. Отгоре на всичко направо се задушавам. В стаята се носи миризма на гнило... Каква смраг!

Добре, Пърси. Тръгваме си. И аз видях, че под леглото има нещо като бяла лига... И не искам дори да се замислям чия е.

Но преди да си тръгна, от мен да знаете – най-важното е никога, по никаква причина да не пхате ръка ПОД леглото...

Сън.

Просъница.

Лио се събуди и отвори широко очи.

Беше уплашен.

Не знаеше защо, но имаше усещането, че нещо се крие под леглото.

Прозорците бяха закрити от тежки пълтени завеси и в стаята цареше пълен мрак.

Той остана неподвижен и се ослуша.

Тук-так, тук-так... Чуваше само туктакането на стария будилник. Но странното усещане не го напускаше. Долавяше заплахата. Запахата, която можеше да докосне.

Точно под себе си.

Ръката му се плъзна по нощното шкафче, за да намери ключа на лампата. Не се наложи да я запали, защото вратата внезапно се отвори широко и сутрешната светлина го заслепи.

– Време е да ставаш – Аманда, приятелката на баща му Фред, нахлу в стаята като прериен бизон, следвана по петите от малката Ейми.

Ейми пишеше с глас, който пукаше тъпанчета. Тя се покатери на леглото на заварения си брат и започна да скача като луда.

– Стига, престани! – изохка момчето и се опита да скрие глава под възглавницата.

Предишната нощ беше стоял до късно, опаковайки целия си дванайсетгодишен живот в един куфар, който сега стоеше в ъгъла на стаята.

– Днес заминаваме, днес заминаваме, днес заминаваме! – пееше въодушевено Ейми, докато се опитваше да изгърпа забивките му.

Когато Аманда гръпна завесите и отвори прозореца, Лио се предаде. Замърмори, нахлузи гжапанките и залитайки, тръгна към банята. Преди това обаче не пропусна да погледне под леглото. Нямаше нищо освен ня-

колко пашкула прах и една забравена топка за тенис. Усещането, с което се беше събудил, очевидно беше ехо от прекъснатия сън.

Докато миеше зъбите си, погледна през прозореца. Колата беше на алеята, натъпкана като троен чийзбургер. Баща му приключваше с обезопасяването на теглича за гвете надуваеми лодки, сложени една върху друга. Лио въздъхна отчаяно.

Един час по-късно семейство Халок – Фред, Аманда, Лио и Ейми, пое по магистралата, която щеше да ги отведе от Колорадо до Западна Вирджиния. Трябваше да прекосят Канзас, Мисури, Илинойс, Индиана и голяма част от Кентъки. Хиляда и четиристотин мили*, които трябваше да изминат за два дни. Кошмар. Особено за Лио, който седеше на задната седалка заедно с Ейми.

Още не бяха тръгнали и сестричето му вече го тормозеше с любимата си игра:

– Кои ще види пръв червена кола? А жълт мотор? А зелена къща?

Лио и Ейми си приличаха, колкото стрък

***Миля** – мярка за разстояние. Една миля е равна на 1,6 км (бел. прев.)

целина прилича на картоф. Стръкът целина беше Лио: висок, слаб и ръбест, с къдрава коса, разрошена над постоянно нацупеното му лице. Ейми, с шест години по-малка, беше закръглена и пухкава, с права като спагети кестенява коса и с лунички. Беше същинска фурия, пълна с неизчерпаема енергия. Прекалено неизчерпаема според Лио.

– Кой ще види пръв крава в поле с ряпа?

Когато преминаха границата с Канзас, се случи това, от което Лио най-много се боеше – Аманда пъкна в уредбата любимия си диск с кънтри музика*.

Момчето не понасяше кънтри, но този път омразната му музика свърши добра работа – приспа Ейми. След като спечели последния рунд на играта, тъй като видя дива пуйка, която подскачаше близо до магистралата, момиченцето се унесе при първите звуци на банджото**.

***Кънтри музика** – (от англ. *country music* – селска музика) музикален стил, възникнал сред бялото население на селските райони в южните американски щати. Смесва народни елементи с различен произход. Най-честите теми са любовта, самотата, носталгията по дома, природата, тежкият труд. (бел. прев.)

****Банджо** – струнен музикален инструмент. Използва се главно в кънтри музиката. (бел. прев.)